

15 Ιανουαρίου, 1996

[ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΑΡΑ ΚΕΒΟΡΚ ΣΑΡΚΙΣΙΑΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥ
ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 1075/95)

5 Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Προσωρινό διάταγμα αναστολής εκτελέσεως της προσβαλλόμενης πράξης — Φύση και καθεστώς — Νομολογιακά πορίσματα — Η περίπτωση αιτήσεως αναστολής διατάγματος απελάσεως — Ισχυρισμοί έκδηλης παρανομίας και ανεπανόρθωτης βλάβης απεργρίφθησαν στην κριθείσα περίπτωση.

10 Αλλοδαποί — Απέλαση — Συνταγματικό και νομοθετικό καθεστώς — Ευρεία διακριτική ευχέρεια της διοίκησης — Ανάγκη καλόπιστης άσκησης της — Τεκμήριο καλοπιστίας υπέρ της διοίκησης — Δεν καταρρίφθηκε στην κριθείσα περίπτωση — Περιστάσεις.

15 Οι αιτητές επιδίωξαν την αναστολή εκτελέσεως της απελάσεώς τους, με την αίτηση για προσωρινό διάταγμα, επικαλούμενοι την έκδηλη παρανομία της και την ανεπανόρθωτη βλάβη που θα υφίσταντο αν αυτή, η απέλαση, εκτελείτο.

20 Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την αίτηση, αποφάσισε ότι:

1. Το προσωρινό διάταγμα του διοικητικού δικαίου διαφέρει από το συντηρητικό διάταγμα του ιδιωτικού δικαίου και συνεπώς δεν τυγχάνουν εφαρμογής οι προϋποθέσεις του Άρθρου 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου του 1960, Ν. 14/60 (*Moyo and Another v.*

Republic (1988) 3 C.L.R. 976, 984). Κύριος σκοπός του είναι η διατήρηση της υφιστάμενης κατάστασης, δηλαδή της κατάστασης που επικρατούσε πριν την έκδοση της προσβαλλόμενης διοικητικής πράξης, συνίσταται δε στην αναστολή της πράξης μέχρι νεότερης διαταγής του Δικαστηρίου. Το προσωρινό διάταγμα συνιστά δρα- 5
στική θεραπεία και πρέπει να χρησιμοποιείται με φειδώ.

Είναι φανερό από τη νομολογία ότι η απλή ύπαρξη σοβαρών θεμάτων προς εκδίκαση δεν αποτελεί αρκετό λόγο έκδοσης προσωρινού διατάγματος. Το προσωρινό διάταγμα εκδίδεται χωρίς εξέ- 10
ταση της ουσίας της υπόθεσης. Προτού χορηγηθεί θα πρέπει να αποδειχθεί είτε έκδηλη παρανομία της προσβαλλόμενης πράξης, είτε σοβαρή πιθανότητα ο αιτητής να υποστεί ανεπανόρθωτη ζημία, αν το διάταγμα δεν εκδοθεί.

- 15
2. Οι αιτητές είναι αλλοδαποί και προσπαθούν να αναστείλουν την απόφαση απέλασής τους. Σύμφωνα με το Άρθρο 32 του Συντάγματος, καμιά από τις πρόνοιες του Συντάγματος δεν εμποδίζει τη Δημοκρατία να ρυθμίζει διά νόμου οποιοδήποτε θέμα σχετικό με 20
αλλοδαπούς, κατά τρόπο που να συνάδει προς το Διεθνές Δίκαιο. Το δικαίωμα αλλοδαπού να διαμένει στην εδαφική επικράτεια κράτους δεν διασφαλίζεται ούτε και από την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα.

Είναι αδιαμφισβήτητο γεγονός, εν προκειμένω, ότι η άδεια παρα- 25
μονής των αιτητών στη Δημοκρατία έχει εκπνεύσει. Σύμφωνα με το Άρθρο 14Α του περί Αλλοδαπών και Μεταναστεύσεως Νόμου Κεφ.105, όπως τροποποιήθηκε με το Άρθρο 2 του περί Αλλοδαπών και Μεταναστεύσεως (Τροποποιητικού) Νόμου του 1976, Ν. 30
54/76, δε διατάσσεται η απέλαση αλλοδαπών εργαζομένων που διαμένουν νόμιμα επί του εδάφους της Δημοκρατίας εκτός μόνο αν καταστούν επικίνδυνοι για την ασφάλεια του κράτους ή παραβιάζουν το δημόσιο συμφέρον ή παραβαίνουν τα χρηστά ήθη. Στην παρούσα υπόθεση οι αιτητές, άνκαι είναι εργαζόμενοι, δεν 35
καλύπτονται από τις πρόνοιες του συγκεκριμένου άρθρου γιατί δε διαμένουν νόμιμα επί του εδάφους της Δημοκρατίας, αφού η άδεια παραμονής τους έχει εκπνεύσει.

3. Η διακριτική ευχέρεια του κράτους να απελαύνει αλλοδαπούς εί- 40
ναι ευρεία αλλά όχι απόλυτη, αφού η διοίκηση είναι υποχρεωμένη να ενεργεί καλόπιστα. Εφόσον η διακριτική ευχέρεια του κράτους εξασκείται καλόπιστα, το Δικαστήριο δεν μπορεί να επέμβει, ούτε να αμφισβητήσει περαιτέρω την απόφαση.

4. Απλή εξέταση των γεγονότων δείχνει ότι ο ισχυρισμός για έκδηλη
 παρανομία της προσβαλλόμενης πράξης δεν μπορεί να ευσταθή-
 σει, απλώς και μόνο με τον ισχυρισμό ότι η απόφαση δεν κοινο-
 ποιήθηκε γραπτώς. Περαιτέρω, από τα ενώπιον του δικαστηρίου
 5 στοιχεία φαίνεται ότι ενώ η απόφαση για μη ανανέωση της άδειας
 εργασίας στους αιτητές ελήφθη στις 21.9.1995, οι αιτητές, σύμφω-
 να πάντα με τους ισχυρισμούς τους, ειδοποιήθηκαν σχετικά προ-
 φορικά στις 21.11.1995. Παρόλον ότι έχει περάσει πέραν του μη-
 νός από τότε, εξακολουθούν να παραμένουν στην Κύπρο, ενώ κα-
 10 νένα ουσιαστικό διάβημα δεν φαίνεται να έγινε για την απέλασή
 τους. Κάτω από τις περιστάσεις ο ισχυρισμός για έκδηλη παρα-
 νομία δεν φαίνεται να ευσταθεί. Για τους ίδιους λόγους απορρί-
 πτονται οι ισχυρισμοί για παράβαση των κανόνων χρηστής διοί-
 κησης και περί κακής πίστης της διοίκησης, απλώς και μόνο γιατί
 15 σύμφωνα με ισχυρισμό των αιτητών δεν ειδοποιήθηκαν έγκαιρα.
 Δεν στοιχειοθετείται καθ' οιονδήποτε τρόπο, δεν υπάρχει καν έν-
 δειξη, ότι ο λειτουργός μετανάστευσης εξήσκηση τη διακριτική ευ-
 χέρεια που του παρέχει ο νόμος κακόπιστα, ενώ το σχετικό υπέρ
 20 της διοίκησης υφιστάμενο μαχητό τεκμήριο δεν φαίνεται να έχει
 κλονιστεί καθ' οιονδήποτε τρόπο.

5. Οι αιτητές έχουν επίσης ισχυριστεί ότι θα υποστούν ανεπανόρθω-
 τη βλάβη αν το αιτούμενο διάταγμα δεν εκδοθεί. Ο ισχυρισμός
 25 τους βασίζεται στο γεγονός ότι διέμεναν στην Κύπρο για τα τε-
 λευταία πέντε χρόνια και ότι τα παιδιά τους φοιτούν σε σχολείο
 εδώ. Η διάρκεια παραμονής προσώπου δεν συναρτάται με την έν-
 νοια της ανεπανόρθωτης βλάβης, αφού η βλάβη θα πρέπει να απο-
 30 δειχθεί ότι προκύπτει από την πράξη της διοίκησης. Έχει αποφα-
 σιστεί ότι η διακοπή εργοδότησης δε συνιστά ανεπανόρθωτη βλά-
 βη. Ομοίως η φοίτηση σε σχολείο επίσης δε συνιστά ανεπανόρθω-
 τη βλάβη, αφού τα παιδιά των αιτητών μπορούν να παρακολου-
 θήσουν σχολείο και σε άλλη χώρα.

Η αίτηση απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

35

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Moyo a.o. v. Republic (1988) 3 C.L.R. 976,

40

Clerides a.o. (No.1) v. Republic (1966) 3 C.L.R. 701,

Georghiades v. Republic (1971) 3 C.L.R. 309,

Κροκίδου κ.ά. v. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 1857,

Dogan v. Δημοκρατίας (1995) 4 A.A.Δ. 716,

Μαρκουλλίδου κ.ά. v. Δημοκρατίας κ.ά. (1989) 3(E) A.A.Δ. 3413,

Radwan v. Δημοκρατίας (Αφ. 1) (1989) 3(B) A.A.Δ. 421,

5

Dogan (1995) 1 A.A.Δ. 301,

Mohamed v. Republic (1988) 3 C.L.R. 2072,

10

Suleiman v. Republic (1987) 3 C.L.R. 224,

Mushtaq v. Δημοκρατίας (1995) 4 A.A.Δ. 1479,

Re Uckac (1988) 1 C.L.R. 271.

15

Αίτηση.

Αίτηση σε προσφυγή με την οποία οι αιτητές αξιώνουν προσωρινό διάταγμα που να διατάσσει την αναστολή της απόφασης των καθ' ων η αίτηση να απελάσουν τους αιτητές από την Κύπρο.

20

A. Χρ. Ευτυχίου, για τους Αιτητές.

25

Cur. adv. vult.

ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δ.: Με την παρούσα αίτηση οι αιτητές αξιώνουν προσωρινό διάταγμα που να διατάσσει την αναστολή της απόφασης του λειτουργού μετανάστευσης να απελάσει τους αιτητές από την Κύπρο, απόφαση που σύμφωνα με την αίτηση κοινοποιήθηκε σ' αυτούς προφορικά περί την 21.11.1995. Οι αιτητές ισχυρίζονται ότι είναι Λιβάνιοι υπήκοοι, οι οποίοι αφήχθηκαν στην Κύπρο το Μάρτη του 1990 και εργοδοτήθηκαν ύστερα από σχετική άδεια της αρμόδιας αρχής ως ράπτες σε εταιρεία στη Λεμεσό. Η τελευταία άδεια προσωρινής διαμονής τους έληγε στις 30.7.1995 και ειδική αίτηση των εργοδοτών για ανανέωσή της απορρίφθηκε με απόφαση που κοινοποιήθηκε στην εταιρεία με επιστολή ημερ. 21.9.1995. Την 21.11.1995 οι αιτητές πληροφορήθηκαν προφορικά ότι η αίτηση για ανανέωση της άδειας παραμονής τους απορρίφθηκε και ότι αποφασίστηκε η απέλασή τους από την Κύπρο. Στη συνέχεια, σύμφωνα πάντα με τους ισχυρισμούς των αιτητών, οι αιτητές συνελήφθησαν αλλά στη συνέχεια αφέθησαν ελεύθεροι ύστερα από διαμαρτυρία τους. Τελικά περί την

30

35

40

19.12.1995 οι αιτητές ειδοποιήθηκαν ότι θα πρέπει να εγκαταλείψουν την Κύπρο αμέσως. Με την παρούσα αίτηση αξιώνεται προσωρινό διάταγμα αναστολής της απόφασης απέλασης των αιτητών.

5

Ο ευπαιδευτος συνήγορος των αιτητών ισχυρίστηκε ότι το αιτούμενο διάταγμα θα πρέπει να εκδοθεί γιατί η απόφαση του λειτουργού μετανάστευσης πάσχει από έκδηλη παρανομία, αφού από τη μια η απόφαση δεν κοινοποιήθηκε γραπτώς και από την άλλη στερείται σχετικής αιτιολογίας. Ισχυρίστηκε περαιτέρω ότι υπάρχει παράβαση των αρχών χρηστής διοίκησης και ότι οι αιτητές θα υποστούν ανεπανόρθωτη βλάβη, αφού διαμένουν στην Κύπρο τα τελευταία πέντε χρόνια, ενώ τα τέκνα τους φοιτούν εδώ σε σχολείο. Υποστηρίχθηκε επίσης ότι η διοίκηση ενήργησε κακόπιστα, γιατί οι αιτητές δεν ειδοποιήθηκαν έγκαιρα.

15

Το προσωρινό διάταγμα του διοικητικού δικαίου διαφέρει από το συντηρητικό διάταγμα του ιδιωτικού δικαίου και συνεπώς δεν τυγχάνουν εφαρμογής οι προϋποθέσεις του Άρθρου 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου του 1960, Ν. 14/60 (*Moyo and Another v. Republic* (1988) 3 C.L.R. 976, 984). Κύριος σκοπός του είναι η διατήρηση της υφιστάμενης κατάστασης, δηλαδή της κατάστασης που επικρατούσε πριν την έκδοση της προσβαλλόμενης διοικητικής πράξης, συνίσταται δε στην αναστολή της πράξης μέχρι νεότερης διαταγής του Δικαστηρίου. Το προσωρινό διάταγμα συνιστά δραστηική θεραπεία και πρέπει να χρησιμοποιείται με φειδώ. (*Costas Clerides and Others (No.1) v. Republic* (1966) 3 C.L.R. 701, 703).

20

25

Στην υπόθεση *Georghiades v. Republic* (1971) 3 C.L.R. 309, 311, αναφέρεται:

30

“The power of this Court to make a provisional order suspending the taking of effect of an administrative decision has to be used very sparingly and it cannot be resorted to unless by implementing the administrative decision, while a recourse against it is pending, irreparable harm, that is harm which cannot be compensated for later adequately in terms of money, will be caused to the applicant; but even if such harm will occur the order should be refused if by granting it there will be caused serious obstacles to the proper functioning of the administration; for the general interest of the public should override the personal interest of an applicant (see *Georghiades (No.1) v. The Republic* (1965) 3 C.L.R. 392, *Kouppas v. The Republic* (1966) 3 C.L.R. 765).”

35

40

Είναι φανερό από τη νομολογία ότι η απλή ύπαρξη σοβαρών θεμάτων προς εκδίκαση δεν αποτελεί αρκετό λόγο έκδοσης προσωρινού διατάγματος. Το προσωρινό διάταγμα εκδίδεται χωρίς εξέταση της ουσίας της υπόθεσης. Προτού χορηγηθεί θα πρέπει να αποδειχθεί είτε έκδηλη παρανομία της προσβαλλόμενης πράξης, είτε σοβαρή πιθανότητα ο αιτητής να υποστεί ανεπανόρθωτη ζημία, αν το διάταγμα δεν εκδοθεί. (Βλ. μεταξύ άλλων *Ελπίδα Κροκίδου και Άλλοι v. Δημοκρατίας* (1990) 3(Γ) Α.Α.Δ. 1857, *Dogan v. Δημοκρατίας* (1995) 4 Α.Α.Δ. 716.

5

Το Ανώτατο Δικαστήριο έχει διακριτική εξουσία έκδοσης προσωρινών διαταγμάτων με τα οποία αναστέλλεται η ισχύς ή η εκτέλεση διοικητικής πράξης. Η αναστολή εκτέλεσης εμποδίζει τα αποτελέσματα της προσβαλλόμενης διοικητικής πράξης σε περίπτωση που η κρινόμενη πράξη κηρυχθεί άκυρη από το Δικαστήριο (*Μαγκουλλίδου v. Δημοκρατίας και Άλλων* (1989) 3(Ε) Α.Α.Δ. 3413). Το προσωρινό διάταγμα είναι ανασταλτικό μέτρο παρακολουθητικού χαρακτήρα και χορηγείται σε συνάρτηση με την προσωφυγή ακύρωσης διοικητικής πράξης. Η αναστολή εκτέλεσης εμποδίζει τα θετικά αποτελέσματα της προσβαλλόμενης διοικητικής πράξης για αποτροπή ανεπανόρθωτης ή δυσεπανόρθωτης ζημιάς των δικαιουμένων (*Radwan v. Δημοκρατίας* (Αρ. 1) (1989) 3(Β) Α.Α.Δ. 421).

10

15

20

Η περί αναστολής απόφαση δεν συνιστά πράξη ανάκλησης από την οποία η αναστολή διακρίνεται λόγω του προσωρινού της χαρακτήρα και του χρονικού περιορισμού της διάρκειάς της (Θ. Τσάτσος, *Η Αίτησις Ακυρώσεως Ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας*, Τρίτη Έκδοση, παραγρ. 241, Ε. Σπηλιωτόπουλος, *Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου*, Έκτη Έκδοση, παραγρ. 548 και 549, Στασινόπουλος, *Δίκαιον Διοικητικών Πράξεων*, 1951, σελ. 387, Απόφαση Στ Ε 177/1932). Η αναστολή εκτέλεσης αποτελεί μέτρο προσωρινής προστασίας με την οποία σκοπείται η αποτροπή της δυσμενούς για τα συμφέροντα του αιτούντος μετατροπής της υφιστάμενης νομικής και πραγματικής κατάστασης (Β. Σκουρής, *Η δικαστική αναστολή εκτελέσεως των διοικητικών πράξεων*, Τρίτη Έκδοση, παραγρ. 44. Βλ. επίσης Υπόθεση Διοικητικού Εφετείου Πειραιώς 10/92, *Αναφορικά με την αίτηση του Seyithan Kerem Dogan* (1995) 1 Α.Α.Δ. 301.

25

30

35

40

Η χορήγηση της αναστολής εκτέλεσης είναι αποσυνδεδεμένη με τις πιθανότητες επιτυχίας της κύριας αίτησης. Ο τυχόν παράνομος χαρακτήρας της προσβαλλόμενης πράξης, καθώς και η πιθανολόγηση του βάσιμου της ακύρωσης της, δεν συνιστούν λόγους

αναστολής (B. Σκουρής, ανωτέρω, παραγρ.100).

5 Οι αιτητές είναι αλλοδαποί και προσπαθούν να αναστείλουν την απόφαση απέλασής τους. Σύμφωνα με το Άρθρο 32 του Συντάγματος, καμιά από τις πρόνοιες του Συντάγματος δεν εμποδίζει τη Δημοκρατία να ρυθμίζει διά νόμου οποιοδήποτε θέμα σχετικό με αλλοδαπούς, κατά τρόπο που να συνάδει προς το Διεθνές Δίκαιο. Το δικαίωμα αλλοδαπού να διαμένει στην εδαφική επικράτεια κράτους δεν διασφαλίζεται ούτε και από την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα.

15 Το θέμα της εισόδου αλλοδαπών και το καθεστώς παραμονής τους στην Κύπρο ρυθμίζεται από τον περί Αλλοδαπών και Μεταναστεύσεως Νόμο, Κεφ. 105, όπως έχει τροποποιηθεί από τους νόμους 2/72, 54/76 και 50/88 καθώς και από τους περί Αλλοδαπών και Μεταναστεύσεως Κανονισμούς του 1972 που δημοσιεύτηκαν στο Παράρτημα Γ' της Επίσημης Εφημερίδας της Δημοκρατίας υπ'αρ. 980, ημερ. 22.12.1972.

20 Είναι αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι η άδεια παραμονής των αιτητών στη Δημοκρατία έχει εκπνεύσει. Έτσι το συμπέρασμα που προκύπτει είναι ότι κατά τον ουσιώδη χρόνο οι αιτητές παρέμειναν στο έδαφος της Δημοκρατίας χωρίς την έγκριση των αρμόδιων αρχών (*Mohamed v. Republic* (1988) 3 C.L.R. 2072). Θα πρέπει να πούμε ότι σύμφωνα με το Άρθρο 14Α του περί Αλλοδαπών και Μεταναστεύσεως Νόμου Κεφ.105, όπως τροποποιήθηκε με το Άρθρο 2 του περί Αλλοδαπών και Μεταναστεύσεως (Τροποποιητικού) Νόμου του 1976, Ν.54/76, δεν διατάσσεται η απέλαση αλλοδαπών εργαζομένων που διαμένουν νόμιμα επί του εδάφους της Δημοκρατίας εκτός μόνο αν καταστούν επικίνδυνοι για την ασφάλεια του κράτους ή παραβιάζουν το δημόσιο συμφέρον ή παραβαίνουν τα χρηστά ήθη. Στην παρούσα υπόθεση οι αιτητές, άγκαι είναι εργαζόμενοι, δεν καλύπτονται από τις πρόνοιες του συγκεκριμένου άρθρου γιατί δεν διαμένουν νόμιμα επί του εδάφους της Δημοκρατίας, αφού η άδεια παραμονής τους έχει εκπνεύσει.

40 Η διακριτική ευχέρεια του κράτους να απελαύνει αλλοδαπούς είναι ευρεία αλλά όχι απόλυτη, αφού η διοίκηση είναι υποχρεωμένη να ενεργεί καλόπιστα. Εφόσον η διακριτική ευχέρεια του κράτους εξασκείται καλόπιστα, το Δικαστήριο δεν μπορεί να επέμβει, ούτε να αμφισβητήσει περαιτέρω την απόφαση (*Moyo and Another v. The Republic* (1988) 3 C.L.R. 976). Υπέρ της διοίκησης υπάρχει πάντα το μαχητό τεκμήριο ότι ενήργησε καλόπιστα

(*Suleiman v. The Republic* (1987) 3 C.L.R. 224, 227).

Το δικαίωμα της πολιτείας να καθορίζει το χρόνο παραμονής αλλοδαπού στη χώρα αποτελεί άλλη έκφραση της εξουσίας του κράτους και της εδαφικής του κυριαρχίας (*Mushtaq v. Δημοκρατίας και Άλλων* (1995) 4 Α.Α.Δ. 1479.

5

Τηρουμένων οποιωνδήποτε δικαιωμάτων που δυνατόν να παρέχονται σε αλλοδαπό δυνάμει διεθνών συνθηκών ή διμερών συμφωνιών κανένας αλλοδαπός δεν κέκτηται αυτοδικαίως το δικαίωμα εισόδου και παραμονής σε μια χώρα. Κανένα κράτος δεν υπέχει οποιονδήποτε υποχρέωση να επιτρέψει την είσοδο ή την παραμονή οποιουδήποτε αλλοδαπού στο έδαφός του (*Re Ückac* (1988) 1 C.L.R. 271).

10

15

Απλή εξέταση των γεγονότων δείχνει ότι ο ισχυρισμός για έκδηλη παρανομία της προσβαλλόμενης πράξης δεν μπορεί να ευσταθίσει, απλώς και μόνο με τον ισχυρισμό ότι η απόφαση δεν κοινοποιήθηκε γραπτώς. Περαιτέρω, από τα ενώπιόν μου στοιχεία φαίνεται ότι ενώ η απόφαση για μη ανανέωση της άδειας εργασίας στους αιτητές ελήφθη στις 21.9.1995, οι αιτητές, σύμφωνα πάντα με τους ισχυρισμούς τους, ειδοποιήθηκαν σχετικά προφορικά στις 21.11.1995. Παρόλον ότι έχει περάσει πέραν του μηνός από τότε, εξακολουθούν να παραμένουν στην Κύπρο, ενώ κανένα ουσιαστικό διάβημα δεν φαίνεται να έγινε για την απέλασή τους. Κάτω από τις περιστάσεις ο ισχυρισμός για έκδηλη παρανομία δεν φαίνεται να ευσταθεί, ενώ θα ήθελα να αποφύγω την σε βάθος εξέταση για να μην επηρεαστεί η ουσία της υπόθεσης. Για τους ίδιους λόγους απορρίπτονται οι ισχυρισμοί για παράβαση των κανόνων χρηστής διοίκησης και περί κακής πίστης της διοίκησης, απλώς και μόνο γιατί σύμφωνα με ισχυρισμό των αιτητών δεν ειδοποιήθηκαν έγκαιρα. Δεν στοιχειοθετείται καθ' οιονδήποτε τρόπο, δεν υπάρχει καν ένδειξη, ότι ο λειτουργός μετανάστευσης εξήσκησε τη διακριτική ευχέρεια που του παρέχει ο νόμος κακόπιστα, ενώ το σχετικό υπέρ της διοίκησης υφιστάμενο μαχητό τεκμήριο δεν φαίνεται να έχει κλονιστεί καθ' οιονδήποτε τρόπο. Έχω εξετάσει πιο πάνω τη διακριτική ευχέρεια και εξουσία του κράτους να αποδέχεται αλλοδαπούς για παραμονή στο έδαφός του. Το δικαίωμα να επιτρέψει την είσοδο ή την παραμονή οποιουδήποτε αλλοδαπού στο έδαφός του είναι σαφές, με μόνη υποχρέωση του κράτους την καλόπιστη εξάσκηση της διακριτικής του ευχέρειας.

20

25

30

35

40

Οι αιτητές έχουν επίσης ισχυριστεί ότι θα υποστούν ανεπανόρθωτη βλάβη αν το αιτούμενο διάταγμα δεν εκδοθεί. Ο ισχυρισμός

τους βασιίζεται στο γεγονός ότι διέμεναν στην Κύπρο για τα τελευταία πέντε χρόνια και ότι τα παιδιά τους φοιτούν σε σχολείο εδώ. Η διάρκεια παραμονής προσώπου δεν συναρτάται με την έννοια της ανεπανόρθωτης βλάβης, αφού η βλάβη θα πρέπει να αποδειχθεί ότι προκύπτει από την πράξη της διοίκησης. Έχει αποφασιστεί ότι η διακοπή εργοδότησης δεν συνιστά ανεπανόρθωτη βλάβη. Ομοίως η φοίτηση σε σχολείο επίσης δεν συνιστά ανεπανόρθωτη βλάβη, αφού τα παιδιά των αιτητών μπορούν να παρακολουθήσουν σχολείο και σε άλλη χώρα.

5

10

Κάτω από τις περιστάσεις βρίσκω ότι δεν έχει αποδειχθεί ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις για την έκδοση προσωρινού διατάγματος και συνεπώς η αίτηση απορρίπτεται χωρίς οποιαδήποτε διαταγή ως προς τα έξοδα.

Η αίτηση απορρίπτεται χωρίς έξοδα.